

Μάους παντ σε προχωρημένη σήψη

σκίτσο του Γιάννη Νικολόπουλου

Στο γραφείο δεν έχω μάους παντ. Τη δουλειά αυτή κάνουν δυο λευκές κόλλες χαρτί. Η επάνω έχει διάφορες μικρές σημειώσεις, λέξεις, τηλέφωνα, ονόματα και την ανανεώνω κάθε τόσο που γεμίζει. Στην από κάτω, έχει μόνο ημερομηνίες και αριθμούς: 2/9-26/10-> 69 παιδιά, 28-30/10-> 86 άτομα, 4/11-> 5 άτομα, 5/11-> 5 άτομα, 7/11-> 2 άτομα, 10/11-> 7 άτομα, 11/11-> 18 άτομα, 13/11-> 2 παιδιά, 16/11-> 2 παιδιά, 25/11-> 3 άτομα, 3/12-> 3 άτομα, 4/12-> 1 άτομο, 3 αγνοούμενοι, 8/12-> 6 παιδιά, 9/12-> 12 άτομα, 12 αγνοούμενοι, 10/12-> 4 άτομα,

15/12-> 3 άτομα, 17/12-> 7 άτομα, 24/12-> 8 άτομα, 25/12-> 5 άτομα, 28/12-> 4 ξεβρασμένα πτώματα σε προχωρημένη σήψη. Ένα κοριτσάκι, δύο γυναίκες και ένας άντρας. Χριστούγεννα σε προχωρημένη σήψη.

Κάθε πρωί ένα μικρό μνημόσυνο. Για να μην ξεχάσω. Για να μη συνηθίσω. Κάθε πρωί που ανοίγω τα μέηλ μου, πριν αρχίσω τη δουλειά, ντρέπομαι λίγο ακόμη, νιώθω ένοχη λίγο ακόμη, αγγίζω την αδικία αυτού του κόσμου λίγο ακόμη, σιχαίνομαι την Ευρώπη λίγο ακόμη, ορκίζομαι να μισώ τα σύνορα για πάντα. Τα σύνορα του χώρου και του χρόνου. Και θέλω να χυθώ σαν το μέλι πάνω από το δίχτυ του χρόνου και να κάνω τρεις στάσεις. Να γίνω πέτρα στα χέρια του homo erectus, στη μετανάστευσή του από την Αφρική στην Ευρώπη, χιτώνας ετέρας μετοίκου στην Αρχαία Αθήνα και κόκκος στην πρώτη παπαρούνα της άνοιξης στην Παλαιστίνη. Να μην έχω καμία έγνοια και καμία έννοια. Να μη χρειάζεται να με χιλιοευχαριστεί ο Mohamed επειδή έκανα το αυτονόητο, να μην κλαίει η Joy όταν τη ρωτάω τι πιστεύει ότι θα της συμβεί αν γυρίσει στη χώρα της, να μην κυκλοφορεί με σαγιονάρες μες στο κρύο ο Abdul, να μη λέω στον Ahmed να μη βγαίνει από την κατάληψη γιατί μπορεί να τον συλλάβουν, να μη χρειάζεται να εξηγήω στον Amir ότι δε μπορεί πια να πάει στη Γερμανία, επειδή είναι Ιρανός και όχι Ιρακινός, Σύριος ή Αφγανός, να μην ξενουχτάει από το άγχος ο Hasan γράφοντας τη ζωή του σε χαρτάκια πριν τη συνέντευξη, να μπορεί να φοράει γυναικεία ρούχα ο Sahid χωρίς να φοβάται, να έχει αντιρετροϊκά φάρμακα η Amina και μπουφάν για τη μικρή της η Martha, να μην ξυπνάει από εφιάλτες η Betty βλέποντας τους βιασμούς της σε επανάληψη, να μη βουρκώνει ο Ali όταν μου λέει ότι έχει 5 χρόνια να μιλήσει με την οικογένειά του. Να μην κλαίω και 'γω στην αναμονή της Υπηρεσίας Ασύλου διαβάζοντας το «Κάτι θα γίνει θα δεις». Να είναι και η προσφυγιά μια έννοια ανύπαρκτη, σαν τα σύνορα του χώρου και του χρόνου. Να βγάλουμε τα ανθρώπινα δικαιώματα από τα βιβλία όπου επιμελώς τα θάβουν και να τα κάνουμε μαχαίρια που θα σκίσουν τους φράχτες, γάλα και μπουφάν και ζεστά παπούτσια και φάρμακα και δουλειά και σπίτια με ρεύμα και νερό.

Αυτή την Πρωτοχρονιά, που η ελπίδα ψόφησε πριν φτάσει και βρίσκεται τώρα σε προχωρημένη σήψη, τίποτα επιστημονικό και νηφάλιο δε μπορώ να γράψω για τα σύνορα. Κανέναν «κυβερνητικό παράγοντα» δεν αντέχω να ακούω να μιλάει για προσπάθεια αντιμετώπισης «της προσφυγικής κρίσης» και ούτε η αρχή της «κυριαρχίας» ούτε άλλη κατασκευασμένη αρχή του διεθνούς δικαίου, μπορεί να ερμηνεύσει το καθημερινό προσκλητήριο νεκρών στο μάους παντ μου.

[Διαβάστε εδώ ολόκληρο το αφιέρωμα ΣΥΝΟΡΑ: Η λέξη που σημάδεψε το 2015](#)